

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, declarate de avocatul Ion Lunca și de inculpatul

Bargan Iurii xxxx.

<i>instanța de fond:</i>	<i>15.11.2019 – 23.12.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>07.02.2020 – 26.05.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>17.09.2020 – 09.02.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>02.04.2021 – 28.04.2021,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>12.08.2021 – 13.10.2021.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 23 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Bargan Iurii a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, din 09.05.2019.

Acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Bargan I., la data de 26 februarie 2017, orele 14:00, fiind sub influența alcoolului și aflându-se în casa concubinei sale, Chicu Irina, situată în s. Xxxx, r-nul Xxxx, în timpul unei certți cu fratele acesteia, Lupu Viorel, având scopul de a-i cauza ultimului leziuni corporale, intenționat i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și cu o coadă de la topor peste diferite părți ale corpului și a capului, cauzându-i astfel leziuni corporale sub formă de trauma cranio-cerebrală cu excoriație pe partea piloasă a capului pe dreapta, fractura liniară a bolții și bazei craniului pe dreapta și contuzia cerebrală în urma cărora la 28 februarie 2018 a decedat, și care conform raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 09 octombrie

2018 au fost produse prin acțiunea obiectului dur contondent, cu aproximativ 1-3 zile până la deces și periculoase pentru viață se califică ca vătămări corporale grave și se află în legătură cauzală cu decesul.

Instanța a reținut că inculpatul și-a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală, asupra cărora nu are obiecții.

Dat fiind că probele administrate dovedesc vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, ca vătămări intenționate grave a integrității corporale, care sunt periculoase pentru viață și care au provocat decesul victimei.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de noile limite minime și maxime prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, calculate conform art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, adică de la 8 ani la 10 ani închisoare, concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare la limita minimă prevăzută de lege.

Totodată, instanța a statuat că art. 221 alin. (4) Cod de procedură penală stipulează că procurorul poate intenta și susține acțiunea civilă pentru compensarea prejudiciului cauzat autorităților publice prin infracțiune, precum și pentru anularea actelor care au cauzat prejudiciul, de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești.

Cererea de chemare în judecată poate fi depusă indiferent de acordul autorității publice.

Având în vedere normele legale indicate și materialele anexate la cauza penală, urmează de respins acțiunea civilă a procurorului ca neîntemeiată, or la cerere nu au fost anexate materiale confirmatoare referitor la prejudicial material cauzat și quantumul acestuia, certificatul fiind anexat în xerocopie, fără acte confirmatoare. Mai mult ca atât, Ministerul Finanțelor are posibilitatea în ordinea procedurii civile, de a solicita încasarea prejudiciului cauzat.

3. Procurorul în Procuratura raionului Xxxx, Ion Carp, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care de la inculpat să fie încasată suma de 320 lei pentru efectuarea expertizei judiciare și cea de 26.496,24 lei - cheltuielile suportate de stat pentru extrădare.

Apelantul a invocat că, conform calculelor anexate la expertiza judiciară suma totală este de 401 lei, iar conform calculelor expediate în adresa Procuraturii Xxxx de către Direcția Finanțe al Inspectoratului General al Poliției, cheltuielile pentru procedura de extrădare suportate din contul bugetului de stat constituie 26.496,24 lei.

Prin urmare, instanța de fond a omis să se pronunțe asupra cheltuielilor suportate de stat, deși certificatul anexat la cererea de chemare în judecată a fost contrasemnat de către procuror, fiind corect și corespunzător originalului, la fel și asupra cheltuielilor de judecată cu referire la expertiza judiciară.

De asemenea, art. 1398 Cod civil prevede obligarea reparării prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiune sau omisiune, iar art. 1398 Cod civil, stipulează că cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial.

Deci, prin aplicarea eronată de către instanța de fond a cerințelor art. 1398 alin. (1) Cod civil, art. 221 alin. (4), 229 Cod de procedură penală, nu s-a luat în considerație că cheltuielile judiciare urmau să fie suportate de condamnat.

3.1. A declarat apel și avocata Anastasia Melega, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie inclusă durata reținerii inculpatului și aflării lui sub arest de la 09 mai 2019, pe teritoriul Federației Ruse și nu termenul de 01.11.2019, reținut pe teritoriul Republicii Moldova.

Apelanta a invocat că, instanța de fond nu a luat în considerare la calcularea termenului ispășirii pedepsei penale, care urma să fie calculat de la data pronunțării sentinței, iar în termen să fie inclusă durata reținerii și aflării inculpatului sub arest preventiv de la 09.05.2019, fiind reținut pe teritoriul Federației Ruse.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2020, apelul avocatului Anastasia Melega a fost respins ca nefondat.

A fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Bargan Iurii s-a încasat sumă de 320 lei în beneficiul statului, cu titlu de cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 09.10.2018.

Instanța a dispus ca termenul executării pedepsei închisorii de calculat din 26.05.2020, cu includerea duratei reținerii inculpatului în F. Rusă pentru extrădare și aflării lui sub arest preventiv din 09.05.2019 până la 26.05.2020.

Instanța de apel a statuat că, potrivit art. 229 alin. (1), (2), (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Solicitarea apelantului cu privire la încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 09.10.2018, în sumă de 320 lei este una întemeiată.

Însă, cheltuielile suportate de stat pentru extrădare nu sunt prevăzute la art. 227 alin. (2) Cod procedură penală, ca cheltuieli judiciare suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Prin urmare, cheltuielile suportate pentru extrădarea unei persoane urmează a fi puse în sarcina statului, nu a inculpatului.

Totodată, apelul avocatei este nefondat, deoarece prin încheierea Judecătoriei Strășeni din 14.01.2020, s-a înlăturat eroarea admisă în partea dispozitivă a sentinței din 23.12.2019, prin înlocuirea sintagmei „01.11.2019”, cu „09.05.2019”.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei menționate în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor suportate pentru extrădarea inculpatului și dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că, în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că, inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată.

Astfel, avansarea cheltuielilor judiciare de către stat își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

În atare circumstanțe, cheltuielile de judecată suportate de către stat în cauza penală de învinuirea lui Bargan I. în mărime de 26.496,24 lei, cheltuieli suportate pentru extrădare, urmează să fie încasate din contul inculpatului.

6. Potrivit deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 februarie 2021, recursul a fost admis, casată decizia atacată în partea soluției cerințelor procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare cu privire la extrădare și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) - (3), 227, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, sau îl poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea acestuia.

Prin urmare, la soluționarea cerinței acuzatorului de stat cu privire la încasarea cheltuielilor de extrădare din contul inculpatului, instanța de apel nu a pătruns în esența prevederilor legale care se referă la modalitatea de compensare a acestora, apreciate în coroborare cu suportul probatoriu care confirmă existența cheltuielilor de extrădare, și anume procesul-verbal de reținere din 09 mai 2019 (f.d. 44, vol. II) și certificatul nr. 34/5-659 din 03 decembrie 2019 eliberat de direcția finanțe a Inspectoratului General al Poliției, din care a rezultat calculul desfășurat suportat pentru extrădarea inculpatului Bargan I. din Federația Rusă (f.d. 49-50, vol. II).

În același context, prevederile art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, permit instanței de judecată analizarea și soluționarea în fiecare caz concret a chestiunilor privind compensarea cheltuielilor judiciare, iar concluzia instanței de apel de menținere a sentinței în partea respingerii solicitării procurorului privind încasarea sumei de 26.496,24 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare pentru extrădare din contul inculpatului este pripită și nemotivată, prin ce a neglijat cerințele art. 385 alin. (1) pct. 14) și art. 397 pct. 5) Cod de procedură penală.

7. Conform deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, **pronunțată integral la 09 iunie 2021**, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Bargan Iurii s-a încasat în beneficiul statului suma de 26.496, 24 lei, cu titlu de cheltuieli suportate pentru extrădarea inculpatului.

În rest, sentința a fost menținută fără modificări.

Instanța de apel a statuat că, în conformitate cu art. 436 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului. Când hotărârea este casată numai cu privire la unele fapte sau persoane ori numai în ce privește latura penală sau civilă, instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărârea a fost casată. Potrivit explicațiilor oferite în practica judiciară s-a reținut, că art. 436 Cod de procedură penală, fixează următoarele limite de care instanța de apel trebuie să țină cont: - conformitatea cu decizia instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la judecarea recursului; - respectarea limitelor în care hotărârea a fost casată.

Astfel, respingerea cerinței cu privire la încasarea din contul inculpatului în folosul statului a cheltuielilor judiciare cu privire la extrădare, a semnatificat aplicarea în mod eronat a normelor materiale și de procedură penală.

Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Prin urmare, la nivel internațional, cheltuielile și suportarea lor în cadrul asistenței juridice internaționale sunt reglementate de art. 24 din Convenția europeană de extrădare. La nivel național acestea se regăsesc în prevederile art. 535 Cod de procedură penală și art. 11 din Legea nr. 371 din 01.12.2006 cu privire la asistența juridică internațională în materie penală.

Conform art. 11 alin. (1), 82 alin. (1) din Legea 371-XVI din 01.12.2006, în vigoare din 02.02.2007, cu privire la asistența juridică internațională în materie penală, cheltuielile de îndeplinire a cererii de asistență juridică sunt suportate, de regulă, de statul solicitat. Cheltuielile aferente procedurii de extrădare efectuate pe teritoriul său le suportă Republica Moldova prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Convenția europeană de extrădare din 13.12.1957, în vigoare din 31.12.1997, cheltuielile ocazionate de extrădare pe teritoriul părții solicitate vor fi în sarcina acestei părți.

Deci, cheltuielile de extrădare sunt catalogate ca judiciare, fiind suportate de Republica Moldova prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

În asemenea situație, cu referire în exclusivitate la aspectul de extrădare, este cert faptul că doar în urma acțiunilor statului prin intermediul organelor competente se asigură prezența persoanei pusă sub învinuire în fața instanței de judecată, chestiuni care atrag după sine cheltuieli ce sunt încasate din bugetul de stat, iar instanța de judecată la rândul ei, are competența de a soluționa modalitatea de recuperare a acestora și de a da deplină eficiență normelor de procedură penală ce guvernează respectivele raporturi, or, de altfel necesitatea extrădării apare numai în rezultatul acțiunilor persoanei după comiterea faptei ce este prevăzută de legea penală.

Astfel, potrivit art. 227 Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Cheltuielile judiciare cuprind cheltuieli în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. (3) Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Conform art. 229 Cod de procedură penală: Cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare

Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

La fel, extrădarea inculpatului a fost necesară pentru buna desfășurare a urmăririi penale și examinării cauzei în instanțele de judecată. Inculpatul, acționând cu rea-credință și sustrăgându-se de la urmărirea penală, a cauzat statului cheltuieli judiciare nejustificate necesare pentru extrădarea acestuia în sumă de 26.496,24 lei compuse din: diurna: 3 zile x 40 euro (conform HG nr.10 din 05.01.2012) = 120,00 euro x 19,4381 (cursul valutar la data plecării) x 2 persoane = 4665,14 lei; cazare: 2 zile (5743,50 lei) x 2 persoane = 11487 lei; transport: bilete avia 3996,00 lei x 2 persoane + 2188,00 lei (bilet pentru infractor) = 10180 lei, transport public: Aeroport-oraș- Aeroport 82,05 lei x 2 persoane = 164,10 lei.

Totodată, cheltuielile suportate pentru efectuarea extrădării s-a confirmat prin certificatul Inspectoratului General al Poliției, Direcția Finanțe nr. 34/5-659 din 03.12.2019. Deci, acțiunea de extrădare a inculpatului constituie o acțiune procesuală în cauza penală care este reglementată de art. 227 alin. (2) pct. 5) Cod de procedură penală.

Or, Bargan I., știind cu certitudine despre faptul că este învinuit în baza art. 196 alin. (4) Cod penal, intenționat a părăsit teritoriul Republicii Moldova, fiind necesar ulterior extrădarea acestuia din Federația Rusă în Republica Moldova, în legătură cu ce statul a suportat cheltuielile de extrădare în sumă de 26.496,24 lei.

Astfel, inculpatul avea cunoștința de derularea procesului penal care îl privea, el fiind pus chiar și sub învinuire. Necătând la aceasta, inculpatul s-a eschivat de la urmărirea penală, părăsind teritoriul Republicii Moldova cu scopul de a evita răspunderea penală, săvârșind astfel un abuz procesual, punând statul în situația de a suporta cheltuieli pentru căutarea internațională, reținerea și extrădarea lui.

Ținând cont de conduita procesuală culpabilă a inculpatului, instanța de apel a conchis ca fiind necesar și rațional de a încasa de la inculpat, în contul bugetului de stat cheltuielile judiciare legate de extrădarea acestuia din Federația Rusă în Republica Moldova în mărime de 26.496,24 lei, confirmate prin probe verosimile, ca fiind cheltuieli imputabile inculpatului.

Reieșind din cele expuse, instanța de fond nu a clarificat obiectiv lipsa necesității încasării cheltuielilor de judecată, adoptând o sentință neargumentată în acest sens.

8. Avocatul Ion Lunca a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri, *prin care apelul procurorului să fie respins ca nefondat, în conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) CPP.*

Recurentul a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au dat o apreciere corespunzătoare circumstanțelor de fapt și pe cale de consecință, au dat o calificare juridică greșită a faptelor.

Instanța de apel, deși a citat norma de drept aplicabilă speței precum că conform art. 24 alin. (1) din Convenția europeană de extrădare din 13.12.1957, în vigoare din 31.12.1997, cheltuielile ocazionate de extrădare pe teritoriul părții solicitate vor fi în sarcina acestei părți. Prin urmare, cheltuielile de extrădare sunt catalogate ca judiciare, fiind suportate de Republica Moldova prin bugetele autorităților și instituțiilor implicate. Astfel, aceste cheltuieli de extrădare a inculpatului sunt neîntemeiate de a fi încasate de către stat din contul inculpatului în

condițiile în care legea prevede în mod expres că aceste cheltuieli sunt suportate din contul statului.

În drept, recursul este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 14), 15) și 16) Cod de procedură penală.

8.1. La **27 iulie 2021**, a declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că se afla pe drum spre casă când a fost reținut în Federația Rusă, deci nu era nevoie de extrădare deoarece intenționa să revină acasă.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță.

Însă, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3), (5) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. Dacă ultima zi a unui termen cade într-o zi nelucrătoare, termenul expiră la sfârșitul primei zile lucrătoare care urmează. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispoziitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Conform jurisprudenței CtEDO, exigența de publicitate a deciziilor nu trebuie neapărat să ia forma unei lecturi în voce a hotărârii în cazul când hotărârea este publicată, înmănată sau expediată părților. De la data pronunțării hotărârii începe a curge termenul de exercitare a căii de atac. Același fapt este prevăzut și de legislația autohtonă (*Hotărârea în cauza Sutter vs. Elveția*).

Sub acest aspect și cu referire la recursul ordinar al inculpatului (*pct. 8.1. din decizie*), se atestă că, conform procesului verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispoziitivul deciziei la 28 aprilie 2021, în prezența inculpatului și avocatului Ion Lunca, anunțând că decizia motivată va fi pronunțată la 02 iunie 2021, dată amânată pentru 09 iunie 2021.

Prin urmare, instanța de apel a pronunțat decizia motivată pe 09 iunie 2021, în lipsa inculpatului și avocatului Ion Lunca, iar potrivit scrisorii din 21.06.2021, lor li-a fost expediată copia deciziei motivate (*pct. 7. din decizie, f.d. 135, 136, 139, 151, vol. II*).

Astfel, hotărârea motivată a fost pronunțată în condițiile legii pe 09.06.2021, iar termenul de declarare a apelului a expirat la sfârșitul zilei de 12 iulie 2021.

Însă, recursul ordinar al inculpatului a fost depus la oficiul poștal pe 27 iulie 2021 și înregistrat la Curtea Supremă de Justiție la 29 iulie 2021, adică peste termenul prevăzut de lege (*f.d. 169, vol. II, pct. 8.1. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea

în termen a recursului ordinar, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Totodată, conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce este depus peste termen, recursul ordinar al inculpatului urmează a fi declarat inadmisibil.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect, se reține că recursul avocatului este fondat în drept pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 14), 15) și 16) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeiuri pentru recursul ordinar - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție (*pct. 8. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele concrete conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi esența circumstanțelor și erorile de drept că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă, instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, norma de drept aplicată în hotărârea atacată

contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 8. din decizie*).

Pe lângă aceasta, solicitarea recurentului privind: ”*pronunțarea unei noi hotărâri, prin care apelul procurorului să fie respins ca nefondat*”, nu este prevăzută în art. 435 Cod de procedură penală, deci nici nu ține de competența instanței de recurs.

Circumstanțele enunțate denotă că acest recurs nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare de la inculpat, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală.

Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În același timp, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că, inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, iar extrădarea inculpatului a fost

necesară pentru buna desfășurare a urmăririi penale și examinării cauzei în instanțele de judecată, acestea urmând a fi încasate din contul inculpatului în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli judiciare, nefiind constatate temeiuri pentru a-l elibera de plata lor.

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8., din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța a apreciat circumstanțele și probele cauzei, privind soluția încasării cheltuielilor judiciare de la inculpat.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. – 8., din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Totodată, conform art. 420 alin. (4), 427 alin. (2) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentința în privința căreia inculpatul nu au folosit calea apelului. În recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În aspectul vizat se reține că argumentele sumare și neclare specificate în recursul ordinar al avocatului, că: „*instanțele ierarhic inferioare nu au dat o apreciere corespunzătoare circumstanțelor de fapt și, pe cale de consecință, au dat o calificare juridică greșită a faptelor...*”, nu au fost invocate de apărare și în apel (*pct. 3.1., 8. din decizie*). Prin urmare, recursul ordinar în acest sens nu are niciun suport legal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintate în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul avocatului urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Lunca împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, în privința inculpatului Bargan Iurii xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Bargan Iurii xxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, pe motiv că este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 12 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Curtea Supremă de Justiție

**DECIZIE
DISPOZITIV**

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, declarate de avocatul Ion Lunca și de inculpatul

Bargan Iurii Mihail, născut la 18 iunie 1989 în Ucraina, reg. Vinița, r-nul Tulcinskii, s. Manikovka, locuitor al s. Măcărești, r-nul Ungheni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Lunca împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, în privința inculpatului Bargan Iurii Mihail, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Bargan Iurii Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2021, pe motiv că este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 12 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun